

νεν ὅσα χρήματα ἡδυνήθησαν ν' ἀποστεί-
λωσιν εἰς Γαλλίαν. Ὁ Ζαφκρίνος ἦτο τὸ
πᾶν ἐν τῇ οἰκίᾳ, αὐτὸς ἐπιστάτης, αὐτὸς
ὑπηρετής, φίλος καὶ πρὸ πάντων λίαν ἀ-
φωσιμένος πρὸς τὴν Φιαβίλαν, ὡς πατὴρ
πρὸς τὸ τέκνον του. Ὁ Ζαφκρίνος ἦτο τρι-
ακοντούτης ἀνὴρ, ὑπηρετήσας ὑπὸ τὸν
Πέλλικον κατὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Ἰωα-
κείμ Μυράτ, καὶ τῇ προστασίᾳ τοῦ πα-
λαιοῦ ἀρχηγοῦ του ἐγένετο ὑπάλληλος
τῆς φυλακῆς τῆς Νεαπόλεως, σῶζων δὲ
τὸν Φαβιάνην ἤρξατο ν' ἀποδεικνύῃ τὴν
εὐγνωμοσύνην του καὶ τὴν εἰδωλολατρείαν
του σχεδὸν πρὸς τὸν Πέλλικον, ἣν μετέφε-
ρεν ἐπὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ.

Ὁ βίος δὲ ὁ Φαβιάνης διήγεν εἰς Παρι-
σίους, ἦτο ἀπλοῦς καὶ ἐντίμως ἐνησχολη-
μένος. Εὐθύς ἅμα τῇ ἀφίξει του, οἱ καλ-
λίτεροι οἰκοὶ τῶν φιλελευθέρων γάλλων ἐ-
δέξαντο τοῦτον μετὰ σπουδῆς, αὐτὸς δ' οὐ-
τος ἐπίσης τοὺς ἐδέχετο ἐνίοτε ἐν τῷ οἴκῳ
του, καὶ τοιοῦτοτρόπως προσέφερεν εὐάρε-
στον διασκέδασιν πρὸς τινὰς ἰταλοὺς πρό-
φυγας, οἵτινες δὲν ἐστεροῦντο ἐπίσης τῶν
βοηθειῶν τούτων. Ἡ ἀξιοπρεπὴς καὶ ἀγα-
θοεργὸς διαγωγή του εἴλκυσε πρὸς αὐτὸν
τὴν ἀγάπην τῶν πλείστων μεταξὺ τούτων
καὶ ὅτε οὗτοι κατῴρθωναν ν' ἀποστέλλω-
σιν ἐπιστολάς τινὰς εἰς Ἰταλίαν, ἅπαντες
ἐγραφον ἐπαίνους καὶ πολλὰς ἐλπίδας περὶ
τοῦ Φαβιάνη. Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται ἐξεμε-
ταλλεύοντο ἐπιθεξίως εἰς Νεάπολιν, δι' ἣν
ἡ φήμη τοῦ προγεγραμμένου ἠὺξεν καθ'
ἐκάστην, ἐν ᾗ ὁ πολιτικός, δὲν ἀνωτέρω ἀ-
νεφάρμεν, ἐκτεθειμένος εἰς τοὺς ἐμπαιγμοὺς
καὶ φόβους τῶν συναδέλφων του, ἤρκετο
ν' ἀπαντᾷ μετὰ πεποιθήσεως: — Ἀφήσατέ
με νὰ ἐνεργήσω, ἀφήσατέ με, παρακαλῶ...

Ἐν τούτοις οὐδὲν ἐφαίνετο ἀγγέλον ὅτι
ἐνεργεῖ, διότι οὐδὲν συνέβαινεν εἰς Παρισί-
ους μαρτυροῦν ὅτι ὁ Φαβιάνης ἐπετηρεῖτο
ἢ προὔδιδετο. Πράγματι ὁ βίος του ἦτο
ὁ αὐτός, τοιοῦτοτρόπως ἐπιθεξίως ὥστε
νὰ μὴ φοβίζῃ τὴν γαλλικὴν κυβένησιν καὶ
νὰ στενοχωρῇ τὴν νεαπολιτικὴν ἀρχήν.
Εἰς μίαν μόνον περίστασιν ὅμως ὁ Φαβιάν-
ης δὲν ἐφέρθη φρονίμως καὶ ἐξεδήλωσε
λίαν ὑψηλοφώνως τὴν ζωηρότητα τῶν γνω-
μῶν του.

Ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν εὐρίσκετο εἰς τὸ
θέατρον τοῦ Μελοδράματος, ἐντὸς θεωρείου
τῆς πρώτης σειρᾶς, μεγάλη κίνησις ἐγένετο
εἰς τὴν πλατεῖαν καὶ ἅπαντες ἐθεώρησαν
θεωρεῖον, εἰς ὃ εἰσῆλθε γυνὴ σπανίας καλ-
λονῆς καὶ κομψότητος. Ἦτο μετρίου λε-
πτοῦ ἀναστήματος, τὸ πρόσωπόν της ὡ-
χρὸν ὀλίγον, ἡ δὲ μέλαινα κόμη της ἐπι-
πτε μέχρι τῶν ὠμων της· οἱ ὀφθαλμοὶ της
ἀπῆστροπτον, αἱ δὲ βλεφαρίδες της ἦσαν
βαθέος μελανοῦ χρώματος ὅπως καὶ αἱ ὀ-
φρεῖς της, τὰ χεῖλη της ῥόδινα καὶ οἱ ὀ-
δόντες αὐτῆς, ὁσάκις ἐμειδία, ἐφαίνοντο
λευκώτατοι. Ἐνώτια ἀδαμάντινα ἐκόσμου-
ν τὰ ὠτά της, ὡς καὶ ἀδαμάντινος σταυ-
ρὸς κρεμάμενος ἀπὸ μελανοῦ βελούδου ἦτο
εἰς τὸν λαιμόν της. Ἐφόρει κυανὴν ἐσθῆτα
λεπτῶς ὑφασμένην, κεκοσμημένην ὑπὸ με-
ταξίων μελανῶν τριχάπτων. Οἱ γυμνοὶ
καὶ λεπτοὶ βραχίονές της ἐκόσμουσαν εἰς

τὸν καρπὸν ὑπὸ ψελλίων ἀδαμαντίνων, ἐν
ᾧ αἱ χεῖρές της ἔλαμπον ἐκ δακτυλίων.
Εὐκόλως ἐμάντευε τις ὅτι ἦτο ξένη.

Ἡ προσοχὴ ἁπάντων εὐρίσκετο εἰς τὸ
θεωρεῖον ἐν ᾗ ὑπῆρχεν ἡ γυνὴ ἐκείνη,
αὐτὴ δὲ αὕτη ἡ μαρκησία πλειστάκις ἐκυ-
ψεν ἐκτὸς τοῦ ἰδικοῦ της ἵνα θαυμάσῃ τὴν
ἐκτακτὸν ταύτην καλλονήν, ὅτε ὁ Φαβι-
άνης, παρασυρθεὶς ὑπὸ τοῦ γενικοῦ παρα-
δείγματος ἀπεφάσισε νὰ καταλίπῃ τὴν θέ-
σιν του, ἵνα ἴδῃ πόσον ἡ ξένη αὕτη ἦτο ἀ-
ξία τῶν ἐπαίνων οὗς, ἡ τόσον ὠραία ἐπί-
σης Φαβίλα, τῇ ἀπέδιδε. Τὸ κίνημα τῆς
μαρκησίας, παρατηρήθη καὶ προσεῖλκυσε
ἐπ' αὐτῆς τὴν προσοχὴν τῆς ξένης, δι' ὃ
ὅταν ὁ Φαβιάνης προὐχώρησεν ἵνα θεωρήσῃ
ταύτην εἶδε τοὺς ὀφθαλμοὺς της προση-
λωνωμένους ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἀράματα ἐλα-
φρὸς χαιρετισμὸς τῷ ἐδήλωσεν ὅτι ἀνεγνω-
ρίσθη. Τὸ πρόσωπον τοῦ Φαβιάνη κατελή-
φθη ὑπὸ κατηφείας ἐκ τοῦ χαιρετισμοῦ
τούτου καὶ ταχέως ἀπεσύρθη ἐκ τῶν ἐμ-
προσθεν τοῦ θεωρείου, χωρὶς ν' ἀνταπο-
δώσῃ τὸν ἐλαφρὸν χαιρετισμὸν τῆς χαιρε-
τισίας αὐτόν.

— Γνωρίζεις αὐτὴν τὴν ὠραίαν γυναῖ-
κα; τὸν ἠρώτησεν ἡ Φαβίλα.

— Καὶ σὺ ἐπίσης, ἀπεκρίθη ὁ Φαβιάνης.

— Ἐγώ; ποῶς! ἀπεκρίθη ἡ μαρκη-
σία, θεωροῦσα αὐτὴς τὸ θεωρεῖον τῆς ἀγνώ-
στου, ἣν εἶδε προσεκτικῶς παρατηροῦσαν
ταύτην. Ὅχι, οὐδέποτε εἶδον τὸ πρόσω-
πον τοῦτο, διότι ἄλλως τε θὰ μ' εἶχε κα-
ταλίπῃ ἐντύπωσιν καὶ δὲν θὰ τὸ ἐλησμό-
νουν. Ὅχι, σὲ βεβαίῳ! Δὲν τὴν γνωρίζω,
ἐπανελάβε παρατηροῦσα ἀκόμη τὴν ξένην,
ἣς οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν πάντοτε προσηλωμέ-
νοι ἐπ' αὐτῆς.

— Ἴσως, εἶπεν ὁ Φαβιάνης, δὲν τὴν
εἶδες ποτέ, ἀλλὰ γνωρίζεις βεβαίως τὸ ὀ-
νομα τῆς, γνωρίζεις τὸ ὄνομα τῆς κομῆ-
σης Πάλλα.

— Ἡ ὠραία Ὁκταβία! ἀνέκραξεν ἡ
Φαβίλα, αὕτη λοιπὸν εἶναι;

Καὶ ὑπὸ ἀκατανικήτου περιεργίας ἐλ-
κυσθεῖσα ἠθέλησε νὰ τὴν ἴδῃ, αὐτὴς δὲ
εἶδε ταύτην παρατηροῦσαν τὸ θεωρεῖον
της, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ εἰσχωρήσῃ τὸ βλέμμα
της. Τότε ἡ Φαβίλα στραφείσα πρὸς τὸν
σύζυγόν της, ἀναγινώσκοντα μετὰ προσο-
χῆς ἐφημερίδα τινὰ, τῷ εἶπε μειδιῶσα.

— Ἀληθῶς, φίλε μου, δὲν εἶσαι δι-
καιος. Σὺ μόνος εἰς Νεάπολιν μ' ἔλεγες
ὅτι ἡ κόμησσα δὲν ἦτο ποῶς ὠραία· ἡ δὲν
εἶσαι εἰλικρινὴς ἡ δὲν ἔχεις καλαισθησίαν.

— Φαβίλα, ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὴν ὁ
σύζυγός της μειδιῶν, ποῖαν γυναῖκα δύνα-
ται τις νὰ εὕρῃ ὠραίαν πλησίον σου; Ἀλ-
λως τε, προσέθηκε μετ' ἀποστροφῆς σχε-
δόν, ἡ κόμησσα δὲν μοὶ ἀρέσκει, διότι διά-
γει κακῶς.

— Ὁ Σπάφας συχνάκις μὲ εἶπεν ὅτι
τὴν εἶχον πολὺ συκοφαντήσῃ, εἶπεν ἡ μαρ-
κησία.

— Ἴσως ὁ Σπάφας εἶχεν ἀνάγκην νὰ
τὸν πιστεύουν, ὑπέλαβεν ὁ Φαβιάνης μει-
διῶν, διότι εἶτε ἐξ ἔρωτος, εἶτε ἐκ ματαιό-
τητος ἀγαπᾷ τις νὰ ἐπαινῇ τὸ εἶδωλον ὁ-
περ λατρεύει. Ἡ καταστροφή ὅμως τῆς

περιουσίας τινῶν ἐκ τῶν πλουσιωτέρων
νέων μας, εἶναι μορφή διὰ τὴν ὁποίαν εἶναι
ἀδύνατον νὰ δικαιολογηθῇ αὕτη.

— Ἀλλὰ σὺ αὐτὸς μοὶ εἶχες εἶπῃ ὅτι
οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἐδικαιούτο νὰ παραπο-
νεθῇ, διότι οὐδὲν εἶχεν αὕτη ὑποσχεθῇ εἰς
αὐτοὺς καὶ ὅτι οὐδὲν τοῖς παρεχώρησε.

— Βεβίως, ἀπεκρίθη ὁ Φαβιάνης, ἀλλ'
ὅ,τι ἡ φιλάρεσκος ἀφίνει νὰ ἐλπίζῃ τις, εἶ-
ναι ἐλκυστικώτερον καὶ ἀπιστότερον τοῦ ἔ-
ρωτός της. Ἀλλως τε νομίζω ὅτι οὐδεὶς
ποτε πράττει διὰ τὴν γυναῖκά του παρ'
ὅ,τι ἐκείνη θέλει ν' ἀποδεχθῇ καὶ ὅτι πάν-
τοτε αὕτη εἶναι κυρία νὰ ἐμποδίσῃ τὰς
τρέλλας τῶν λατρευτῶν της.

Ἐπεται συνέχεια.

* * B.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Καὶ τὸ ἀπρόοπτον δυστύχημα τοῦ
βασιλέως Καρόλου Θ', τὸ ὅποιον ἡ Ὑμε-
τέρα Ὑψηλότης λησμονεῖ, εἶπεν ὁ δούξ,
ἐνῷ εἶναι ἄξιον πάσης μνείας; Οὗτος δὲν
κατελήφθη ὑπὸ τοῦ αἰφνιδίου δυστυχή-
ματος οὔτε ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ, οὔτε ἐκ τοῦ
ώτός, οὔτε ἐκ τοῦ ὤμου ἢ τῆς ρίνος, ἀλλ'
ἐκ τοῦ στόματος.

— Πῶς εἶπετε; ἀνέκραξεν ὁ Φραγκί-
σκος.

Ὁ Ἑρρίκος Γ' ἤκουσε κροτοῦν ἐπὶ τοῦ
δαπέδου τὸ βῆμα τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅστις
ὑπεχώρει ἐντρομος.

— Ναί, ἐξοχώτατε, ἐκ τοῦ στόματος,
ἐπανελάβε ὁ δούξ Γκιζης· εἶναι ἐπικίνδυνα
τὰ περὶ θήρας βιβλία, τῶν ὁποίων τὰ φύλ-
λα εἶναι μετ' ἀλλήλων συγκεκολλημένα,
ὥστε δὲν δύναται τις νὰ φυλλομετρήσῃ
αὐτά, χωρὶς νὰ φέρῃ τὸν δάκτυλον εἰς τὸ
στόμα ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν· τὰ παλαιὰ
βιβλία διαφθερίζουσι τὸν σίελον, ἐπομένως
ὁ ἄνθρωπος, ἂν ἔτι ἦναι βασιλεὺς, δὲν ζῇ
πολὺ μὲ διεφθαρμένον σίελον.

— Δούξ! δούξ! ἐπανελάβε δις ὁ πρίγ-
κηψ· νομίζω ὅτι πλάττετε ἀδικήματα,
χάριν ἀστεϊσμοῦ.

— Ἀδικήματα! ἀνεφώνησεν ὁ Γκιζης·
ἀλλὰ τίς, λοιπόν, λαλεῖ ὑμῖν περὶ ἀδικη-
μάτων; Ἐξοχώτατε, μνημονεύω ἀπλῶς
τῶν αἰφνιδίων δυστυχημάτων, ἀκούετε κα-
λῶς; Δὲν εἶναι ἐπίσης ἀπρόοπτον δυστύ-
χημα τὸ συμβᾶν εἰς τὸν βασιλέα Κάρολον
Θ' εἰς τὸ κυνήγιον;

— Ἴδου νέα πράγματα, εἶπεν ὁ Σχικῶ,
δι' ἐσέ, ὁ ὅποιος εἶσαι κυνηγός, Ἐρρίκε·
ἄκουσον, ἄκουσον, θὰ ἦναι περίεργον.

— Τὰ ἡξεύρω.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν τα ἡξεύρω, διότι δὲν
εἶχον παρουσιασθῇ ἀκόμη εἰς τὴν αὐλήν,
ἀπεκρίθη ὁ Σχικῶ.

— Ἡξεύρετε, ἐξοχώτατε, περὶ τίνος
κυνηγίου θὰ ὁμιλήσω; ἐξηκολούθησεν ὁ
λορραϊνὸς πρίγκηψ· περὶ τοῦ κυνηγίου, κατὰ
τὸ ὅποιον, ἐπὶ τῇ εὐγενεῖ προαιρέσει νὰ
φονεύσῃτε τὸν ἐπιστρέφοντα νὰ ἐπιπέσῃ
κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ σας ἀγριόχοιρον, ἐπου-

ροβολήσατε μετὰ τοσαύτης σπουδῆς, ὥς-
τε, ἀντὶ νὰ προσβάλητε τὸ σκοπευόμενον
ζῶον, ἐτραυματίσατε ἐκεῖνον, καθ' οὗ δὲν
ἐσκοπεύετε. Ἐκεῖνος ὁ πυροβολισμός, ἐξο-
χώτατε, ἀποδεικνύει πόσον πρέπει νὰ δυ-
σπιστῇ τις πρὸς τὰ τυχαῖα. Πάντες ἐν τῇ
αὐτῇ γινώσκουσιν, ἐξοχώτατε, τὴν ὑμε-
τέραν εὐθυβολίαν, ἐπομένως θὰ ἐξεπλά-
γητε μεγάλως ἐπὶ τῇ ἐν λόγῳ ἀστοχίᾳ ὑ-
μῶν, ὅτε μάλιστα οἱ κακολόγοι διέσπει-
ρον, ὅτι ἡ ὑπὸ τὸν ἵππον πτώσις τοῦ
βασιλέως ἠδύνατο νὰ φέρῃ αὐτῶ τὸν θά-
νατον, ἐὰν μὴ ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας
ἐφόνευε τὸν ἀγριόχοιρον, τὸν ὁποῖον ἡ ὑ-
μετέρα ὑψηλότης ἡστόχησεν.

— Ἀλλ' ὁποῖον ἐνδιαφέρον, εἶπεν ὁ
δουξ δ' Ἀνζιού, προσπαθῶν ν' ἀναλάβῃ τὴν
ψυχραιμίαν, τὴν ὁποίαν ἡ εἰρωνεία τοῦ
δουκὸς Γκιζῆ εἶχε διαταράξει, ὁποῖον ἐν-
διαφέρειν θὰ εἶχον ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ βα-
σιλέως ἀδελφοῦ μου, ἀφ' οὗ ὁ διαδόχος τοῦ
Καρόλου Θ' θὰ ἐκαλεῖτο Ἑρρίκος Γ' ;

— Μίαν στιγμὴν, ἐξοχώτατε, ἄς ἐνο-
ηθῶμεν· ὑπῆρχε τότε εἰς θρόνος κενός, ὁ
τῆς Πολωνίας, ὁ δὲ θάνατος τοῦ Καρόλου
Θ' ἤθελε κενώσει ἕνα ἕτερον, τὸν τῆς Γαλ-
λίας. Ἀναμφιβόλως, εἰμαι βέβαιος, ὁ ἀ-
δελφός σας ἤθελεν ἐκλέξει τὸν θρόνον τῆς
Γαλλίας, ἀλλὰ καὶ ὁ θρόνος τῆς Πολω-
νίας εἰς τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς εἶναι
λίαν ἐπιθυμητός, ἀφ' οὗ ὑπάρχουσιν ἄνθρω-
ποι, αἵτινες, ὥς με βεβαιούσιν, ἐποφθαλ-
μιῶσι καὶ τὸ τὸ θρονίδιον τοῦ βασιλέως
τῆς Ναβάρρας ! Ἀλλως, διὰ τοῦ θανάτου
τοῦ Καρόλου, θὰ προσηγγίζετε εἰς τὸν
θρόνον κατὰ μίαν βαθμίδα. Ὁ βασιλεὺς
Ἑρρίκος Γ' ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς Βαρσοβίας
ἐντὸς μόνων δέκα ἡμερῶν, διατί δ' ὑμεῖς
δὲν θὰ ἐπράττετε ὅτι, ἐπράξεν ὁ Ἑρρίκος
Γ', ἐν περιπτώσει τυχαίου τινός ;

Ὁ Ἑρρίκος Γ' ἠτένισε τὸν Σχικῶ, ὅς-
τις ἠτένισεν ἐπίσης τὸν βασιλέα οὐχὶ μὲ
τὴν συνήθη τῷ τρελλῷ σαρκαστικῇ καὶ
πονηρᾷ ἔκφρασιν, ἀλλὰ μετὰ φιλοστόργου
ἐνδιαφέροντος, τὸ ὁποῖον ἐξηλείφθη σχε-
δὸν παρχαρήμα ἐκ τοῦ ἡλιοκαοῦς προσώ-
που του.

— Τί ἐκ τούτου συμπεραίνετε, δουξ ;
ἠρώτησε τότε ὁ δουξ δ' Ἀνζιού, θέτων ἡ
προσπαθῶν νὰ θέσῃ τέρμα εἰς συνδιάλεξιν,
ἐξ ἧς διεφάνετο τὸ μέγεθος τῆς δυσαρ-
κειᾶς τοῦ δουκὸς Γκιζῆ.

— Συμπεραίνω, ἐξοχώτατε, ὅτι ἐκα-
στος βασιλεὺς ἔχει τὸ δυστύχημά του, ὡς
πρὸ μικροῦ εἵπομεν. Λοιπόν, ὑμεῖς εἰσθε
τὸ ἀναπόφευκτον δυστύχημα τοῦ Ἑρρίκου
Γ', ἰδίως ἐὰν εἰσθε ἀρχηγὸς τῆς Ἑρώσεως,
διότι τὸ ἀξίωμα τοῦτο ἀντιστοιχεῖ πρὸς
τὸ ἀξίωμα τοῦ βασιλέως καὶ μὴ λαμβανο-
μένου ἐτι ὑπ' ὄψιν, ὅτι, γινόμενος ἀρχηγὸς
τῆς Ἑρώσεως, θέτετε ἐκποδὼν τὸ δυσ-
τύχημα τῆς προσεχοῦς βασιλείας τῆς Ὑ-
μετέρας, Ὑψηλότητος δὴλα δὴ τὸν Βε-
αρνόν.

— Προσεχοῦς βασιλείας ! τὸ ἀκούεις ;
ἀνεκράξεν ὁ Ἑρρίκος Γ'.

— Διάβολε ! Πιστεύω, ὅτι τὸ ἀκούω,
εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Ὡστε ; . . . εἶπεν ὁ δουξ Γκιζῆς.

— Ὡστε, ἐπανελάθεν ὁ δουξ δ' Ἀνζιού,
θὰ δεχθῶ δὲν εἶναι αὕτη καὶ γνώμη ὑμῶν ;
— Τί λέγετε ; εἶπεν ὁ λορραϊνὸς πρίγ-
κηψ' μάλιστα σὰς ἱκετεύω νὰ δεχθῆτε, ἐ-
ξοχώτατε.

— Καὶ ὑμεῖς ἀπόψε ;

— Ὡ ! ἐστὲ ἡσυχος ! ἀπὸ τῆς πρωῆς
οἱ ἄνθρωποι μου εἶναι εἰς ἐνέργειαν, ἀπόψε
δὲ θὰ διεγερθῇ ἡ περιεργία τῶν Παρισίων.

— Τί, λοιπόν, θὰ γίνῃ ἀπόψε εἰς τοὺς
Παρισίους ; ἠρώτησεν ὁ Ἑρρίκος.

— Πῶς ! Δὲν μαντεύεις ; ἀπήντησεν ὁ
Σχικῶ.

— Ὁχι.

— Ὡ ! πόσον εἶσαι μωρός, τέκνον μου !
ἀπόψε θὰ ὑπογραφῇ ἡ Ἑρώσις, δημοσίως
ἐννοεῖται, διότι πρὸ πολλοῦ ὑπογράφεται
καὶ ξαναὑπογράφεται κρυφίως· μόνη ἡ ἐ-
πιδοκιμασία σου προσεδοχάτο, ἀφ' οὗ δ' ἐ-
δωκας αὐτήν, ὑπογράφεται ἀπόψε δημο-
σίως. Βλέπεις, Ἑρρίκε, ὅτι τὰ δυστυχήματά
σου . . . διότι σὺ ἔχεις δύο . . . δὲν χά-
νουν καιρὸν ;

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ δουξ δ' Ἀν-
ζιού· ἀπόψε, δουξ.

— Ναί, ἀπόψε, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Πῶς, ἀπήντησεν ὁ Σχικῶ, θὰ ἐκτε-
θῇ ἀπόψε νὰ διατρέξῃ τὰς ὁδοὺς τῆς
πρωτευούσης, Ἑρρίκε ;

— Ἀναμφιβόλως.

— Σφάλλεις, Ἑρρίκε.

— Διατί ;

— Προσοχὴ εἰς τὰ δυστυχήματα !

— Θὰ συνοδεύομαι καλῶς, ἔσο ἡσυ-
χος· ἄλλως, ἐλθὲ μαζύ μου.

— Καλέ, τέκνον μου, μ' ἐκλαμβάνεις
ὡς οὐγονόττον. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι καλὸς κα-
θολικός καὶ θέλω νὰ ὑπογράψω τὴν Ἑ-
ρώσιν δεκάκις καὶ ἑκατοντάκις.

Αἱ φωναὶ τῶν δουκῶν δ' Ἀνζιού καὶ
Γκιζῆ ἐσβέσθησαν.

— Μίαν λέξιν ἀκόμη, εἶπεν ὁ βασιλεὺς
πρὸς τὸν Σχικῶ, ὅστις ἐκινήθη ν' ἀναχω-
ρήσῃ. Τί φρονεῖτε περὶ τούτων ;

— Φρονῶ, ὅτι ἕκαστος τῶν προκατό-
χων σου ἠγνόνει τὸ δυστυχήματά του : ὁ
Ἑρρίκος Β' δὲν εἶχε προῖδει τὸν ὀφθαλ-
μόν· ὁ Φραγκίσκος Β' δὲν εἶχε προῖδει τὸ
οὖς· Ἀντώνιος ὁ Βουρβόνος δὲν εἶχε προῖ-
δει τὸν ὦμον καὶ ἡ Ἰωάννα δ' Ἀλβρὲ τὸ
στόμα. Σεῖς ὁμῶς πλεονεκτεῖτε ἐπ' αὐτῶν
κατὰ τοῦτο, ὅτι γνωρίζετε τὸν ἀδελφόν
σας, Μεγαλειότατε.

— Ναί, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, καί, μὰ τὸν
διάβολον, θὰ τὸ αἰσθανθῶσι.

Ἔπεται συνέχεια.

Δμλ.

Η ΘΡΑΥΣΘΕΙΣΑ ΚΙΘΑΡΑ

[Ἐκ τῆς εἰς Ἰσπανίαν περιηγήσεως τοῦ γάλλου
P. L. Imbert.]

Εἶμαι βεβαίωτος ὅτι εἰς Σεβίλλην ἅπαντες
ἐνθυμοῦνται τὴν συγκινητικὴν ἱστορίαν ἣν μέλλω
ν' ἀφηγηθῶ.

Εἷς τινα, παρὰ τὴν μητρόπολιν, παλαιὸν οἰ-
κισκον, ἔζη μετὰ τῆς μητρὸς τῆς περικαλλεστάτης

νεᾶνις, ζωηρὰ καὶ περιπαθὴς ὅπως ὅλαι αἱ Ἀνδα-
λουσίαι, ἀλλὰ χαριεστέρα ὅλων.

Νέος τις ἡ-ἄτο παραφόρος ταύτης καὶ καθ'
ἐκαστὴν σχεδὸν νύκτα μετέβαινε νὰ παίξῃ ὑπὸ
τὸ παράθυρόν της, κιθάραν καὶ ν' ᾄδῃ, διὰ συγκε-
κινημένης φωνῆς, αὐτοσχέδια ᾄσματα πλήρη πά-
θους. Αἱ γορδαὶ ἐδονοῦντο ἠχηρόταται ἐν τῇ σῆτῃ
τῆς νυκτός, τὸ δὲ ᾄσμα ἀνήρχετο πρὸς τὸν σιδη-
ρὸν ἐξώστην καὶ οἱ περιπαθεῖς τούτου λόγου ἀν-
τήχουν εἰς τὰ ὦτα τῆς μελαγχροίνης Σεβίλλιανῆς
καὶ εὐάρεστον μεῖδιμα διέστελλε τὰ ἐρυθρότατα
χεῖλῃ της. Ἦν γὰρ σὺν τὸ παράθυρόν της καὶ
σιγώτερον ἔτι ἀπεκρίνοντο ἀναρχικῶς εἰς τὰς ἀγνάς
ἐκείνας ἐνδείξεις διαπύρου ἔρωτος. Ἐπὶ πολλὰς
ᾄρας σανωμῖλον τοιουτοτρόπως, χωρὶς οὐδεὶς
ποτε νὰ ταράξῃ αὐτοὺς.

Ἐκαστὴ σερενάδα ἦτο καὶ ἐρωτικὴ ἐξ-
μολόγησις, συχνὰ δὲ αὗται ἐγίνοντο.

Ἐσπέραν τινὰ τὸ παράθυρον ἔμεινε κεκλεισμέ-
νον. Ὁ νεανίας ἀνίσχυος ἀναρριχάται τὰς κιγκλι-
δας καὶ παρατηρεῖ ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἀλλ' αὐτὸ
εἰν' ἔρημον καὶ σκοτεινόν . . . Πλήρης ἀγωνίας
κρούει, φωνάζει διὰ πεπνυγμένης φωνῆς . . . ἀλλ'
οὐδεὶς ἀπαντᾷ εἰς τὴν φωνὴν του . . .

Τὶ συνέβη λοιπόν ; . . . Μὴ ἡ προσφιλεῖς τῶν
ὄψεων του μετώκησε ; μὴ ἐχάθη διὰ παντός ; . .
Δὲν θὰ ἴδῃ λοιπόν, εἰς τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῆς λυ-
χνίας, τὸ θεῖον ἐκεῖνο πρόσωπον τὸ πρὸς αὐτὸν
ἐσκυμμένον, τὸ μειδιῶν, τὸ καταμαγεῦον αὐτόν ; . .

Φρικῶδες προαίσθημα τὸν βασανίζει, ὁ πυρετὸς
τὸν ταράσσει, οἱ ὀδόντες του συγκρούονται καὶ
ἅπαν τὸ σῶμά του σκιρτᾷ . . .

Ἱερεὺς διέρχεται τὸν ἐρωτᾷ.

— Πρὸς Θεοῦ ! ἀποκρίθητε, ἐξηγήσατέ μοι τὴν
ἀπουσίαν ταύτην . . . Εὐρ' σκοπεῖ ἐκεῖ πάντοτε ὅταν
ἤρχομην . . . καὶ ἐφαίνετο εἰς τοὺς πρόπους τῆς
κιθάρας μου ἤχους . . . Διὰ τῆς εὐμενείας τῆς ἐνε-
σθάρρυνε τὴν ἐκδήλωσιν τῶν αἰσθημάτων μου . . .
Καὶ ἀπόψε . . . ἀπόψε, οἶμοι ! . . .

Ὁ ἱερεὺς λαμβάνει τὰς χεῖράς του καὶ τὸν
θεωρεῖ συγκεκινημένον.

— Δυστυχὲς τέκνον, τὴν ἡγάπας ;

— Τὴν λατρεύω !

— Κλαῦσε, λοιπόν ! . . . Σήμερον τὴν πρωίαν
τὴν ἐνεταφίσα !

— Ἀπέθανεν ! . . . ὦ ! . . . ἀπέθανεν, ἐκείνη διὰ τῆς
ὀπίας ἐγὼ ἔζω ! . . .

Ὁ δυστυχὴς νέος κατέπεσεν ἐπὶ τιγος μεγάλου
λίθου, ἀσθμαίνων δὲ καὶ τεθορυβημένος ἀποσπᾷ
τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του.

— Ἀπέθανεν ! . . . ἀπέθανεν ! . . . ἐπαναλαμ-
βάνει μὲ σκυθρωπὸν ὄμμα καὶ μὲ τὸ πρόσωπον
φρικώδως συνεσταλμένον.

Αἶφνης ἐγέρεται καὶ βαδίζει, ἡ μάλλον σύρε-
ται πρὸς παναγίαν τινὰ τεθειμένην ἐντὸς σπηκοῦ,
εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ.

— Ὡ ! Παρθένε ! ἀνακράζει, μὴ ζηλοτύπει ἂν
ἡγάπων ἐκεῖνην ὅσον καὶ σέ, διότι εἶχε τὴν οὐ-
ρανίαν καλλονήν σου, καὶ ὁ ἔρωτός μου ἦτο λα-
τρεία . . . τώρα δὲ ἐκείνη ἀπέθανεν, ὅτε ἡ ψυχὴ
τῆς συμμηνύεται μετὰ τῆς Σῆς εἰς τοὺς κόλπους
τοῦ Ἀνωτάτου, ἐπὶ τρεφόν μοι νὰ κάμω εἰς σέ τὴν
σερενάδα ν τὴν ὁποίαν προώριζον δι' ἐκείνην . . .

Καὶ ἐπὶ ὀλόκληρον ᾠραν, γονυπετὴς ἐπὶ τοῦ
λιθοστρώτου, ἀνέδωκε τὸν ἀπελπισμὸν του διὰ
συγκινητικῶς καὶ ἀφελούς ᾄσματος.

Ὅταν ἐτελεύτησεν, ἔθραυσε τὴν κιθάραν του καὶ
συγκρατῶν τὴν καρδίαν του ἀνεχώρησεν ἐσπευ-
σμένως.

Τὴν ἐπιούσαν τὸ πτώμά του ἐπέπλεον ἐπὶ τῶν
ὁδῶν του ποταμοῦ Γουαδαλκουϊτέρου . . .

..

Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται εἰς τὸ γρα-
φεῖον τῶν *Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων*, τιμώμενα
ἀντὶ λεπτῶν 10 διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι καὶ 20 διὰ
τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ἀποστέλλονται δὲ εἰς τὸν αἰτή-
σοντα ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου.